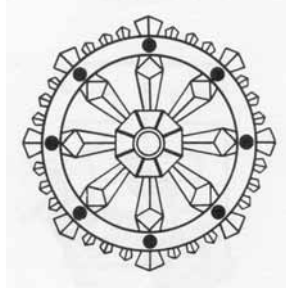

De cyclische wet en onze lotsbestemming

– Sharmila S. Parulkar

De wet van cycli is een onfeilbare wet der natuur die voortdurend overal aan het werk is. Ieder natuurlijk verschijnsel dat zich voordoet is onderhevig aan deze wet, zowel in het zichtbare als in het onzichtbare universum. Daarom is er niets in de menselijke ervaring dat niet onderworpen is aan die wet. Onze lotsbestemming hangt er ook van af hoe nauwgezet wij deze wet in ons dagelijks leven navolgen.

Mevrouw Sharmila Parulkar is lid van de Blavatsky Loge van de Theosophical Society in Mumbai.

Een cyclus is een tijdkring; de kring kan klein zijn, groot of enorm. Het hoofdkenmerk van alle kringen is dat de gebogen lijn terugkeert naar het beginpunt. De dag van 24 uur begint bij een punt dat zonsopgang heet en de cyclus is voltooid wanneer er een nieuwe zonsopgang is. Een iets grotere cyclus heet maand – de maanmaand, van nieuwe maan tot de volgende nieuwe maan, of de zonnemaand, gebaseerd op de beweging van de aarde rond de zon. Een nog grotere cyclus is het jaar. De cycli worden groter en groter totdat zij enorme cycli zijn, niet van miljoenen maar van ontelbare jaren.

De aloude hindoe-wijsgeren kenden de ultieme verdelingen van de tijd en de enormiteit van de grote cycli. Zij gebruikten het symbool van de ‘chakra’ om een deel van hun kennis door te geven aan de massa, bijvoorbeeld door de chakra’s van Vishnoe of Brahma. Onze dag is er één van 24 uur, maar die van Brahma, genaamd een *kalpa*, telt 8.640.000.000 jaar.

Ieder mens maakt zijn of haar eigen cycli. Ofschoon elke dag de zon op een bepaald moment opkomt, wordt niet iedereen op dat moment wakker; sommigen zijn al wakker, terwijl anderen nog slapen, want er zijn algemene cycli van de natuur en er zijn individuele menselijke cycli.

Wij hebben honger, eten en krijgen weer honger, volgens de individuele cyclus. Sommige mensen hebben maar vijf of zes uur slaap per nacht nodig, anderen juist acht of negen. Alles heeft een begin en een einde en dat einde is de start van een nieuw begin. Wij beginnen te sterven op het moment dat wij geboren worden. Dit klinkt vreemd, maar het is waar. Deze variërende cycli overlappen en kruisen elkaar. De werkingen van de cyclische wet zijn gemakkelijk te begrijpen met betrekking tot simpele verschijnselen zoals hierboven aangeduid, maar wanneer cyclische activiteiten complex zijn, zijn ze moeilijk te vatten. Bijvoorbeeld: iemands stemmingen van geïrriteerdheid en woede kunnen cyclisch zijn. Ze kunnen zo onregelmatig optreden dat hij weigert te geloven dat zij zijn onderworpen aan de wet van de cycli. Door studie en observatie zou hij echter kunnen merken dat zijn stemmingen, goede en slechte, een eigen ritme hebben en dat ze wel de wet van de cycli volgen. Niet alleen onze lichamelijke activiteit is cyclisch, zoals slapen en waken, eten en verteren, maar onze gedachten, gevoelens en stemmingen kunnen ook het cyclische patroon volgen. Als dit feit eenmaal is begrepen, kunnen we in staat zijn de cyclische wet te gebruiken om onze eigen lotsbestemming op te bouwen.

Om te weten hoe dat gaat, kunnen we gewoon teruggaan naar de figuur van de cirkel – het symbool van cycli.

Een cirkel veronderstelt twee dingen – een middelpunt en een straal. Zonder deze twee zou er geen omtrek kunnen zijn. Het middelpunt is het belangrijkste, daarna de straal en dan pas de omtrek.

Onze ziel van zelfbewustzijn kan gezien worden als het middelpunt; het denkvermogen, geworteld in de ziel, lijkt op de straal. De ziel en het denkvermogen, optredend in de wereld van de materie, vormen samen de individuele cycli. Sommige gedachten die in het denkvermogen opkomen zijn klein en onbetekenend en andere zijn nobel en verheffend. De lengte van de straal hangt af van het onderwerp waar het denkvermogen zich mee bezig houdt. De straal bepaalt op zijn beurt de grootte van de cirkel. De kromming van de cirkel buigt natuurlijk terug tot zichzelf tot aan het beginpunt. Het einde is het effect van de oorzaak, die het beginpunt was.

Door gewoonte en opleiding zijn wij zo gewend buiten onszelf te zoeken naar de oorzaak van wat er met ons gebeurt dat wij er niet in slagen het gevolg te verbinden aan de echte oorzaak, om ons eigen aandeel te zien in het zich ontvouwend drama van ons leven. De praktische les die wij kunnen leren is dat we niet te veel aandacht moeten besteden aan uiterlijke omstandigheden, maar dat we moeten letten op onze gedachten, gevoelens, stemmingen en op de toestand van ons eigen denkvermogen.

Naarmate een mens innerlijk steeds meer tot wasdom komt, verzekert hij zich ervan dat zijn eigen individuele cycli samenvallen met die van de natuur. Hij merkt dat zijn verbinding met de natuur de meest intieme is; dat hij latent over alle vermogens van de natuur beschikt, zowel zichtbare als on-

zichtbare. Hij merkt dat hij in het bezit komt van pure gelukzaligheid en wijsheid als hij meewerkt met de wetten van de natuur, en hij scheidt zijn eigen cycli, die aanvankelijk de natuur benaderen en later met haar samenvallen.

De cycli van het leven van een Mahatma of van een Meester vallen misschien wel wiskundig samen met die van de natuur, want Hij is iemand die de natuur overwonnen heeft door be-

grip en gehoorzaamheid. Kortom, onze lotsbestemming ligt in ons eigen denkvermogen, omdat onze gedachten de oorzakelijke wortel zijn van onze eigen bijzondere cycli, al naar gelang zij al of niet conformeren met de wetten van de natuur.

Uit: *The Theosophist*,
september 2004
Vertaling: A.M.I.

In alle symbolische systemen was het Oosten altijd de plaats waar het licht vandaan kwam en de kandidaat voor inwijding reisde van het Westen van de persoonlijke duisternis, de plaats van de schaduwen, naar het Oosten van de verlichting, waar de ware meester verblijft, het onsterfelijke Zelf.

De wezenlijke reis vindt echter nimmer in de uiterlijke wereld plaats en geen uiterlijke leraar, hoe wijs ook, kan iemand anders verlichting schenken.

Het pad dat wij gedwongen worden te volgen voert door de wildernis van het persoonlijk zelf, zoals allen die de reis gedaan hebben getuigen.

Laten we dan nu het heilige Pad betreden, voortgedreven door ons verlangen om binnen de invloedssfeer te komen van dat licht dat altijd schijnt op het pad van de spirituele pelgrim.

Joy Mills